

— Имала е право циганката, — рекохъ си азъ, — за царъ съмъ роденъ. Ще отида на небето да си сменя една звезда!

Слѣзохъ отъ дървото и право на кладенчето. Пихъ и станахъ орелъ. Издигнахъ се къмъ звездитѣ. И не зная колко време съмъ летѣлъ, но поглеждамъ: градина. Чудна градина, дѣто никжде я нѣма. Дървета родили не плодъ, а звезди. Натегнали. Една бабичка сбира паднали звезди въ полата си.

— Бабо, — рекохъ ѝ азъ, — дай ми едничка!

— Какъ ще я носишъ, ти си птица!

— Нанижи я на една врѣвчица и ми я окачи на шията.

Тѣй направи добрата бабичка и азъ, зарадванъ до уши, се спуснахъ надолу съ звездата. Право слѣзохъ на кладенчето. И когато се наведохъ, Нойчо, да срѣбна пакъ водица, че да се обърна на момче, врѣвчицата се изниза отъ шията ми и звездата падна въ кладенчето. А то нѣма дѣно. Пихъ азъ чудната вода и се преобразихъ пакъ на човѣкъ. Но, като се огледахъ въ кладенчето, изтрѣпнахъ: лицето ми станало старешко, съ дълга бѣла брада.

Нойчо попита:

— Защо бе, дѣдо?

— Защото съмъ пжтувалъ цѣли сто години, доде стигна небето.

— Тѣй ли сж високи звездитѣ?

— Тѣй, чедо — сто години пжтъ има до тѣхъ.

Замисли се малкото чобанче.

— Дѣдо, — рече му то, — какво ли пише на моето чело?

— Не се знае, синко, може да ти е писано да станешъ донѣкога царъ.

Малкото овчарче извади кавала и засвири весела крѣшна пѣсенъ.

Далечъ спѣха заглѣхналитѣ тракийски села. Огънятъ едвамъ мъждукаше.